

KAPITOLA 19

MĚ SVĚTLO NÁS v závětrí kamenů udržovalo v teple celou noc. Občas jsem usnula a Mal mě štouchnutím vzbudil, abych přitáhla světlo z tmavé sibejské pláně ozářené hvězdami a pod kožešinami nás zahřála.

Když jsme na druhý den vylezli, slunce jasně svítilo na svět zahalený do bíla. V téhle roční době není tak daleko na severu sníh žádnou zvláštností, přesto jsem měla pocit, že se proti nám spiklo i počasí. Mal se jedinkrát podíval na rozlehlou, panensky neporušenou pláň a znechuceně zakroutil hlavou. Nemusela jsem se ptát, co si myslí. Pokud stádo bylo někde blízko, veškerá znamení, která po sobě zanechalo, jsou teď pod sněhem. Zatímco my za sebou necháme dost stop na to, aby nás každý našel.

Mlčky jsem vyklepali kožešiny a složili je. Mal si připevnil luk na batoh a vydali jsme se na cestu přes pláň. Šlo to pomalu. Mal dělal, co mohl, aby zamaskoval naše stopy, bylo však jasné, že jsme v pořádném maléru.

Věděla jsem, že si Mal vyčítá, že nedokázal bílého jelena najít, ale nevěděla jsem, jak mu pomoci. Sibeja mi najednou připadala mnohem větší než včera. Nebo jsem se možná já cítila mnohem menší.

Konečně jsme louky nechali za zády, objevily se hájky úzkých, stříbrných bříz a husté hloučky borovic s větvemi obtěžkanými sněhem. Mal zpomalil krok. Zdál se vyčerpaný, pod blankytnýma očima se mu rýsovaly temné kruhy. Bez přemýšlení jsem vložila svou ruku v rukavici do jeho. Napadlo mě, že se třeba odtáhne, ale pevně mi ji prsty stiskl. Tak jsme šli v pozdním odpolední dál a drželi se za ruce; a jak jsme postupovali stále hlouběji do tmavého srdce lesa, větve borovic nám vysoko nad hlavou vytvářely baldachýn.

Za soumraku jsme vyšli na malou paseku; těžké, neporušené závěje sněhu se v ubývajícím světle třpytily všude kolem. Vklouzli jsme do nehybného ticha, naše kroky tlumil sníh. Bylo pozdě. Věděla jsem, že bychom měli rozdělat tábořiště a najít si místo na přespaní. Místo toho jsme ruku v ruce nehybně setrvali v tichu a pozorovali ztrácející se den.

„Alino?“ promluvil potichu. „Promiň mi to. To, co jsem ti tenkrát v noci řekl v Malém paláci.“

Překvapeně jsem se na něj podívala. Připadalo mi, jako by se to stalo už strašně dávno. „Taky mi to promiň,“ řekla jsem.

„A odpusť mi i všechno ostatní.“

Stiskla jsem mu ruku. „Vím, že nebyla velká šance toho jelena najít.“

„Ne,“ řekl a díval se pryč, „nemyslím tohle. Já... Když jsem se za tebou vydal, myslel jsem, že to dělám, protože jsi mi zachránila život, protože ti to dlužím.“

Píchlo mě u srdce. Představa, že za mnou Mal přišel, aby mi